

дѣйствително, на трѣгване ние ѝ казахме, че, щомъ се освободи България, както се надѣхме и ние, па и сама тя, ние ще видимъ дано може да се покани и доведе тамъ, за да бѣде управителка на едно първостепенно женско училище, и тя се обѣща, че ще се отзове на поканата ни съ готовность. Но всичко това остана просто на думи и всичко се забрави отпослѣ, не забравя, обаче, и до днесъ още авторътъ на тия бѣлѣжки истинскитѣ състрадания и неуморимата за възраждането на отечеството дѣятелность на мисъ Fanny Ellen Albert, и той съ признателность отбѣлѣжва тукъ името ѝ, което спомена и по-горѣ. *)

*) Fanny Ellen Albert ни писа и слѣдъ освобождението едно почувствено писмо отъ 27 юния 1878, съ което ни честитѣше свободна България съ горещи пожелания за нейния напредѣкъ. Въ това писмо между друго тя ни съвѣтваше да видимъ да изберемъ единъ добъръ князь, а за такъвъ тя споменуваше и едно руско име. На това нейно писмо азъ отговорихъ отъ Русчукъ, дѣто бѣхъ вице-губернаторъ, едва на 23 октомври 1878. Случайно, прѣписъ отъ това мое отвѣтно до нея писмо се съхранилъ и до днесъ между книгата ми. Ще ми бѣде позволено, надѣя се, да прѣдамъ тукъ почти изцѣло това мое писмо, въ което ставахъ доста, ми се чини, вѣренъ отзывъ на прѣобладаещитѣ по онова врѣме у насъ мисли.

Ето това писмо въ български преводъ:

„Любезна госпожице Fanny Ellen Albert,

„Азъ съмъ виноватъ, много виноватъ прѣдъ васъ, и може би вие даже да сте ме осѣдили вече и на заточение отъ вашата добра паметъ, като и другаря ми г. Цанковъ; но какво искате? Ние сме тукъ още като въ военно врѣме; не ни се удаде и до сега още да влѣземъ въ нормаленъ животъ; ние живѣемъ злѣ-добрѣ отъ день на день, проклинаещи миналото си, недоволни отъ сегашното си, ни най-малко сигурни за бъдещето си. Ще бждете, прочее, тъй добра да ме извините за дългото ми мълчание, както и за закъснѣването ми да отговоря на любезното ви писъмце отъ 27 юния тая година.

Чувствата ви относително до нашия народъ, както и живиятъ интересъ, който зимате за него, намъ сж извѣстни отъ много врѣме, и ние ги цѣнимъ твърдѣ високо. Разбирате отъ тука, съ какво внимание трѣбаше да прочетемъ и веднажъ, и дважъ вашето писмо; но ето какво е днесъ настроението въ наша България.

Отъ сключването на берлинския договоръ умоветѣ тукъ сж крайно безпокойни. Никой не мисли, никой не ще даже да мисли ни